

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Julikever

"Nou, wat zullen we vandaag doen?" vroeg de witte kat aan Oom Wiggily, terwijl ze samen verder reisden, de dag na het avontuur bij het slangengat. Ze hadden die nacht in een fijne holle boomstronk geslapen.

"Hum! Ik weet eigenlijk niet wat ik moet doen," antwoordde de oude heer konijn. "Natuurlijk moet ik op zoek naar mijn fortuin, maar aangezien ik het niet zo snel lijkt te vinden, wat denk je ervan om vandaag een picknick te houden?"

"Dat is het helemaal!" riep de kat. "We halen wat lunch en gaan het bos in om het op te eten. Alleen zouden we wat meer mensen moeten hebben. Met z'n tweeën is het geen echte picknick."

"Ik zou graag willen dat een paar van mijn vrienden erbij komen," zei Oom Wiggily, "maar ik ben bang dat ze te ver weg zijn."

"Kun je ze niet even bellen?" vroeg de kat. "Ik zou ze graag ontmoeten, want ik heb zoveel gehoord over Sammie en Susie Kleinstaart, en Johnnie en Billie Bosstaart."

"Er is geen telefoon in dit bos," antwoordde Oom Wiggily, "en we hebben geen tijd om ze een ansichtkaart te sturen. Ik wou dat ik ze kon bereiken, maar ik denk niet dat het kan."

"Jawel!" riep plotseling een stem in het gras. "Ik zal al je vrienden vertellen om naar de picknick te komen als je wilt."

"Inderdaad, dat zou ik heel fijn vinden," zei het konijn, "maar wie ben je, als ik zo vrij mag zijn om het te vragen? Ik kan je niet zien."

"Daar is hij—het is een grote Junikever!" riep de kat uit.

"Neem me niet kwalijk," zei de kever snel, terwijl hij onder een blad vandaan kroop en op een paddenstoel ging zitten. "Maar ik ben geen Junikever, alstublieft."

"Je ziet er wel zo uit," zei Oom Wiggily beleefd.

"Ik ben een Julikever," vervolgde het grappige kleine diertje. "Ik was bedoeld als een Junikever, maar er is een fout gemaakt, en ik kwam pas in juli uit mijn schaal. Dus zie je, ik ben een Julikever, en eerst dacht ik dat het heel leuk zou zijn, om alle knallen en vuurpijlen te horen afgaan."

"Het is niet zo leuk als je denkt," zei Oom Wiggily, terwijl hij dacht aan de keer dat hij de lucht in zeilde op een vuurpijl. "Maar vind je het niet leuk om een Julikever te zijn?"

"Niet echt. Je ziet, ik ben de enige, en alle anderen zijn Junikevers. De Junikevers praten niet met me en laten me niet met ze meespelen, dus ik ben erg eenzaam. Ik hoorde je praten over een picknick die je zou houden, en dus bood ik aan om al je vrienden erheen te roepen. Ik dacht dat als ik dat deed, je me misschien ook zou laten komen."

"Natuurlijk!" riep Oom Wiggily. "Je mag graag komen, maar hoe ga je al mijn vrienden op de hoogte brengen?"

"Ik zal door de lucht vliegen en ze zeggen dat ze moeten komen," was het antwoord. "Ik ben een erg snelle vlieger. Kijk maar," en toen zoemde de Julikever zo snel rond dat Oom Wiggily en de kat zijn vleugels niet flip-flop-flap konden zien gaan.

Nou, ze besloten dat het een goed plan was om de Julikever als postbode te gebruiken, dus Oom Wiggily schreef de uitnodigingen op kleine stukjes witte

berkenbast en gaf ze aan de kever. Hij vloog weg in de lucht terwijl hij een poot zwaaide naar Oom Wiggily en de kat.

"Nou, nu moeten we ons klaarmaken voor de picknick—eten halen—want die kever vliegt zo snel dat al mijn vrienden hier binnenkort zullen zijn," zei het konijn,

dus hij en de poes begonnen de lunch klaar te maken.

Oom Wiggily had wat eten in zijn koffer, maar ze kregen meer lekkers van een vriendelijke oude aap die in het bos woonde. Hij werkte vroeger op een draaiorgel, maar toen hij oud werd, kocht hij een nest in het bos met de centen die hij had gespaard, en hij

leefde in vrede en rust, en speelde op zondag op een mondharmónica.

Nou, je zult het bijna niet geloven, maar het is waar, zodra Oom Wiggily en de kat de lunch hadden klaargemaakt, waarbij ze voor elke bezoeker wat in mooie, groene druivenbladeren hadden gewikkeld, begonnen de eerste picknickers aan te komen. Het waren Dickie en Nellie Tsjil-Tsjil, de mussen, want ze konden heel snel door de lucht vliegen, en dus kwamen ze voorop.

"We hebben je uitnodiging gekregen die de Julikever ons heeft bezorgd, Oom Wiggily, en we zijn meteen gekomen," zei Dickie.

"Waar zijn de anderen?" vroeg de oude heer konijn.

"Ze komen eraan," antwoordde Nellie, terwijl ze haar staartlint opnieuw strikte, want de strik was losgeraakt toen ze door de lucht vloog.

Nou, even later kwamen huppelend Sammie en Susie Kleinstaart, de konijnenkinderen, en Billie en Johnnie Bosstaart, de eekhoornbroers, en Bully en Bawly de kikkers, en Dottie en Munchie Draf, de pony's, en Lulu en Alice Wiebelwobbel, de eendentweeling en ook Jimmie, en Buddy en Helder oogje Big, en oh, alle jongens- en meisjesdieren waar ik je ooit over heb verteld.

En oh! Wat waren ze blij om Oom Wiggily te zien. Hij moest ze alles vertellen over zijn reizen op zoek naar zijn fortuin voordat ze het bos in gingen voor de picknick. Maar uiteindelijk gingen ze, elk met een klein bladpakketje lunch. De Julikever kwam ook mee, en hij

had een heel klein pakketje lekkers, omdat hij zo klein was, zie je, maar het was genoeg.

Ze gingen allemaal op de grond zitten met platte stenen als borden en takjes als messen en vorken, en ze aten daar hun picknicklunch op. Oh, ze hadden het heel leuk, en het maakte niet uit of er wat mieren in de suiker kwamen. Oom Wiggily zei dat ze al het zoete spul mochten hebben dat ze wilden.

En toen de picknick bijna voorbij was, was er plotseling lawaai in de struiken en sprongen er twee slechte vossen uit. De ene probeerde Oom Wiggily te grijpen, en de andere maakte een sprint naar Lulu Wiebelwobbel.

"O jee!" riep Dottie Draf, zonder te kijken of haar haarlint goed zat. "We worden allemaal opgegeten!"

"Nee hoor!" riep de dappere Julikever. "Ik zal die vossen wel te pakken nemen!"

Dus de dappere Julikever zoemde met zijn vleugels zo hard hij kon, en vloog recht op die vossen af, botsend en knallend tegen hun neuzen en in hun ogen, zodat ze twee afzonderlijke en duidelijke huilkreten gaven en wegrenden, met hun grote staarten achter zich aan.

Dus zo redde de Julikever iedereen van het opgegeten worden, en toen was de picknick voorbij en iedereen zei dat het geweldig was geweest.

"Nou, ik begin morgen weer aan mijn reizen," zei Oom Wiggily, terwijl zijn vrienden hem gedag zeiden.